

Arrest

nr. 126 171 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van 12 december 2013 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 20 april 2011. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 65 858 van 20 oktober 2012 het beroep verwerpt.

Op 19 juli 2012 dienen verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 7 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 98 854 van 14 maart 2013 het beroep verwerpt.

Op 6 november 2012 dienen verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 november 2013 dienen verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 20 december 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

S., V. (R.R.: ...), geboren te Jerevan op (...)1968

Y., A. (RR: ...), geboren op (...)1978 te Masis

+ kinderen:

S., N., geboren op 20.09.2000

S., A., geboren op 06.10.2002

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.04.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 03.08.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 03.08.2010 (zie bevestiging arts dd.02.12.2013 in bijgevoegde gesloten omslag).

Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van

betrokkene. In de beslissing dd. 01.04.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 12 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens twee beslissingen met name voor elk van verzoekers houdende een inreisverbod. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op in de mate het beroep gericht is tegen de beslissingen van 12 december 2013 houdende inreisverbod wegens gebrek aan samenhang tussen de drie beslissingen die worden aangevochten in één verzoekschrift.

2.2 De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 12 december 2013 waarbij een aanvraag van 7 november 2013 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard,
- de twee beslissingen van de gemachtigde van 12 december 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod.

De Raad stelt vast dat de verzoekers in het verzoekschrift geen enkele verantwoording uiteenzetten voor het gegeven dat zij twee verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de voorlopige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de onontvankelijk verklaring van de verblijfsaanvraag en het inreisverbod zijn genomen op grond van andere wettelijke bepalingen en dat het inreisverbod niet is genomen in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft het louter indienen van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekers geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekers maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze of gene aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele incidentie op de wettigheid van het aan de verzoekers opgelegde inreisverbod.

Bovendien heeft ook de eventuele onwettigheid van het aan de verzoekers opgelegde inreisverbod geen implicaties op de wettigheid van de onderscheiden beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang, de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht.

De advocaat van de verzoekers verwijst naar de uiteenzetting in het verzoekschrift. De Raad herhaalt dat in het verzoekschrift geen enkele verantwoording is uiteengezet voor het gegeven dat zij twee verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de overige bestreden beslissingen, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. De Raad ziet geen onderscheid in belangrijkheid tussen de eerste bestreden beslissing en de twee volgende beslissingen die een inreisverbod betreffen. *In casu* dient dus te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekers als de eerste bestreden beslissing werd aangeduid.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 12 december 2013 waarbij de aanvraag van 7 november 2013 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna *“de bestreden beslissing”* genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen van 12 december 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het principe van een behoorlijk administratie en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

(...)

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker hebben inderdaad ter ondersteuning van hun aanvraag ex art. 9ter vw. dd. 07.11.2013 een omstandig medisch attest vanwege Dr. K. S. aangevuld met 11 bijlagen en een medisch attest vanwege specialist Dr. K. V. naar voren gebracht.

Immers:

"Verzoeker voegt een actueel en gedetailleerde medisch getuigschrift, opgesteld door een gespecialiseerd geneesheer in de aandoening waaraan verzoeker lijdt, toe bij onderhavig schrijven de welk: de aard en ernst van de ziekte; de medische retroactieven; gedetailleerde beschrijving van de behandeling; pronostiek in het geval van een adequate behandeling of de bij ontstentenis van een dergelijke behandeling schetsen (Stukken 2).

Verzoeker lijdt aan de ernstige medische aandoeningen zoals nader omschreven in het omstandig medisch attest dd. 27/09.2013 vanwege dr. K. S. en de daaraan gevoegde medische bijlagen (Stukken 2).

Er zijn in casu nieuwe medische elementen aanwezig dewelk onderhavige aanvraag rechtvaardigen.

Verzoekers verwijzen naar vraagstellingen A en B van Stukken 2 die i.h.b, spreken over een LEUCOPENE SEPSIS =RECENT NIEUW GEGEVEN.

In Stukken 2 - toegevoegd aan onderhavige verzoek - wordt op een minutieuze wijze de diverse aandoeningen van verzoeker afzonderlijk weergegeven door gespecialiseerde geneesheren met verduidelijking van het stadium of toestand en de graad van de ernst van verzoeker 's aandoeningen.

In vraagstellingen D en E wordt gesteld dat de toestand van verzoeker zeer ernstig en levensbedreigend is (Stukken 2).

Derhalve voldoet de standaard medische getuigschrift onstuitbaar aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9ter, §3, 3° en §1, vierde lid.

Verzoeker brengt bij zijn initiële aanvraag ex art. 9ter vwo één SMG naar voren. In vraagstelling B van dit SMG wordt duidelijk de aard en de ernst van iedere aandoening nauwgezet beschreven door zijn behandelende arts en in vraagstelling D en E wordt gesteld dat de aandoeningen van verzoeker levensbedreigende ziekten zijn aangezien verzoeker zal overlijden bij ontstentenis van een adequate behandeling in België (Stukken 2).

Dat verzoeker zijn behandelingen in België levenslang zullen duren (Vraagstelling C - punt 3 - Stukken 2).

Uit de in bijlagen 2 vervatte SMG kunnen we concluderen dat de ziekten van verzoeker een directe bedreiging impliceert voor zijn leven. Zijn aandoeningen zijn levensbedreigend gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van zijn ziekten, met dien verstande dat deze ziekten onstuitbaar beantwoorden aan een ziekte zoals vereist door art. 9ter, §1, lid 1 vw."

De artsadviseur van verwerende partij stelt daarentegen in zijn advies dd. 02/12/2013 uitdrukkelijk dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is gebleven t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 03/08/2010.

Op het SMG dd. 27/09/2013 zou er voorts geen enkele nieuwe diagnose worden gesteld voor verzoeker. Het voorgelegde SMG zou dus slechts de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene anno '2010 bevestigen, quod certa non.

Verzoekers merken op dat het omstandig medisch attest dd. 27/09/2013 vanwege Dr. K. S. en de daaraan gevoegde aanvullende medische bijlagen onstuitbaar spreken van nieuwe medische elementen, de welk niet noodzakelijkerwijze een nieuwe diagnose hoeft te zijn.

Verzoekers verwijzen naar vraagstellingen A en B van Stukken 2 vavat in het initiële verzoekschrift dd. 07/11/2013 die i.h.b. spreken over een LEUCOPENE SEPSIS =RECENT NIEUW GEGEVEN.

Er vloeit dus duidelijk voort uit de bijgebrachte medische attesten, dat in tegenstelling tot hetgeen beweerd wordt door geneesheeradviseur van verwerende partij in zijn advies dd. 02/12/2013, dat de aanvraag van verzoekers als ontvankelijk had moeten worden beschouwd, om nadien het voorwerp uit te maken van een onderzoek ten gronde vanwege verwerende partij, om reden dat de artsadviseur - niettegenstaande dat hij de aan het SMG toegevoegde bijlage in aanmerking heeft genomen -, onder geen enkel beding rekening heeft gehouden met de medische kwaal LEUCOPENE SEPSIS =RECENT NIEUW GEGEVEN.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken waarmede verwerende partij niet over het geheel van pertinente medische elementen rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, wijl zij zich baseert op de medische situatie van verzoeker de welk dateert van langer dan 3 jaar geleden.

Verwerende partij had minstens melding moeten maken van dit RECENT NIEUW GEGEVEN nl. LEUCOPENE SEPSIS in haar advies en bijgevolg te motiveren waarom deze nieuwe medisch gegeven niet als zodanig kan worden gekwalificeerd.

Verzoekers kunnen niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter VW., terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter, § 1 ww. ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter VW. dd. 07.11.2013 aangetoond.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische motieven dient de medische toestand van de vreemdeling uiteraard een zekere ernst te vertonen, zoals in casu het geval. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (BROUCKAERT S: "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken" T Vreemd., 2005, 196). Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (Kort.ged. Brussel, 13meil998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T Vreemd, 1996,373).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het- besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (Rv.St., REESKENS, nr. 20.602,30 september 1980, R.W. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W, 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter VrW.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken" in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91. 709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde medische elementen aangaande de hoofdaandoening in hoofd van verzoeker niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat de globale gezondheidssituatie niet gewijzigd is in hoofd van verzoeker, en dit in strijd met de medische attesten vanwege o.a. de specialist arts Dr. K. V. die expliciet in zijn medisch attest dd. 10.10.2013 het volgende stelt:

" ...Deze behandeling werd uiteindelijk gestart, doch diende op korte termijn gestopt te worden omwille van het optreden van zeer ernstige leucopenie met levensbedreigende leucopene sepsis ... "

Het gegeven dat de arts deskundige in zijn verslag dd. 10/10/2013 expressis verbis spreekt van het optreden van zeer ernstige leucopenie met levensbedreigende leucopene sepsis staft des te meer de

stelling van verzoekers dat in de medische regularisatieprocedure dd. 03/08/2010 deze aandoeningen nog niet bestaande waren in hoofde van verzoekers en dat deze pas zijn opgetreden.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoeker opgeworpen medische aandoeningen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoeker in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001)."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

Art. 9ter Vreemdelingenwet,

Art. 62 Vreemdelingenwet,

De Wet van 29.07.1991,

Het zorgvuldigheidsbeginsel,

Art. 3 EVRM.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. Rv.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."(onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit het standaard medisch getuigschrift dd. 27.09.2013, dat werd opgesteld door dr. S., en dat bij verzoekende partij haar nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd gevoegd, andere elementen zouden blijken.

De 'leucopenie' waarnaar in dit attest wordt verwezen, en die volgens verzoekende partij een nieuw gegeven zou uitmaken, betreft immers geen nieuwe diagnose.

Verweerder verwijst ter zake naar het advies dd. 02.12.2013, dat door de ambtenaar-dossierbehandelaar werd ingewonnen bij de arts-adviseur, teneinde hem toe te laten het al dan niet herhaalde karakter van de aanvraag te beoordelen.

De arts-adviseur heeft uitdrukkelijk kennis genomen van het standaard medisch getuigschrift dd. 27.09.2013 van dr. S., evenals van de aangehechte bijlagen, doch heeft gemotiveerd dat in dit standaard medisch getuigschrift geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld.

Waar verzoekende partij verwijst naar nieuwe symptomen, die een reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigen, doet verzoekende partij geen afbreuk aan het gegeven dat deze aanvraag berust op dezelfde gezondheidstoestand, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft geoordeeld, op basis van het advies dd. 02.12.2013, dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent immers nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

"Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw" medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere" medische gegevens te worden aangebracht." (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

"Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen." (Rv.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Waar verzoekende partij tenslotte voorhoudt dat het niet vereist is dat een ziekte levens bedreigend is, en dat de behandelingsmogelijkheden dienen te worden onderzocht ook bij niet levensbedreigende aandoeningen, laat verweerder gelden dat deze kritiek schijnbaar niet is afgestemd op de inhoud van de in casu bestreden beslissing, die berust op de toepassing van art. 9ter, § 3, 5° Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij haar persoonlijk inlichtingen diende op te vragen.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (Rv.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Het middel faalt in rechte.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 De Raad stelt vast dat in het bij de huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde standaard medisch getuigschrift van 27 september 2013 onder "A/Medische voorgeschiedenis het volgende wordt vermeld: "zie bijlagen + Leucopene sepsis = recent nieuw gegeven". In het zelfde medische attest wordt onder "B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend onder meer melding gemaakt van "Leucopenie = nieuw element".

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vraagt aan de arts-adviseur na te gaan of deze aandoening reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur zet het volgende uiteen in zijn advies van 2 december 2013:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 03.08.2010 en 07.11.2013 te vergelijken. Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 7/11/2013 een SMG voor, opgesteld door Dr. S. op 27/9/2013 + bijlagen 10/10/2013, 27/8/2012, 3/5/2011, 23/3/2012, 3/8/2012, 20/2/2012 en 9/2/2013.

• Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 3/8/2010.

Op het SMG d.d. 27/9/2013 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Verzoekers betogen, onder verwijzing naar het voorgelegde standaard medisch attest van 27 september 2013 van Dr. K.S, niettemin dat er naar aanleiding van deze aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk sprake is van een nieuw gegeven dat niet voorkwam in het medisch attest van 3 augustus 2010 zoals voorgelegd in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name "Leucopenie sepsis".

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur verwijst naar de medische aanvraag van 3 augustus 2010. Met betrekking tot de toenmalige voorgelegde medische attesten heeft de arts-adviseur tevens een advies gegeven op 25 maart 2011 waarin het volgende werd gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag tot het maken van een beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door genoemde persoon. Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- Medisch attest dd. 12/7/2010, opgesteld door dr. KD, inwendige ziekten -nefrologie in het AZ Nikolaas in Sint-Niklaas.
- Hospitalisatieverslag dd. 20/7/2010, eveneens opgesteld door dr. KD (hospitalisatie op de dienst nefrologie in het A.Z. Nikolaas van 8/7/2010 t.e.m. 19/7/2010 en korte heropname van 19/7/2010 t.e.m. 20/7/2010).
- Medisch attest dd. 25/7/2010, eveneens opgesteld door dr. KD.
- Vertaling dd. 26/7/2010 uit het Armeens naar het Frans van een ongedateerd hospitalisatieverslag, opgesteld door G.H. P, diensthoofd, en A. P, behandelend arts, Medisch Centrum (...) (hospitalisatie op de afdeling hemodialyse van 19/4/2004 tot ?).
- Medisch attest dd. 24/2/2011, opgesteld door dr. S. VO, internist - nefroloog.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 42-jarige man gekend is met terminale nierinsufficiëntie van onduidelijke origine. Sinds 2004 krijgt hij chronische hemodialyse (3x per week : status op 24/2/2011, dit zijn de meest recente medische gegevens hieromtrent waarover wij beschikken); we merken hierbij ook op dat de betrokkene reeds in Armenië behandeld werd met hemodialyse.

Te vermelden is een hospitalisatie op de dienst nefrologie van het A.Z. Nikolaas van 8/7/2010 t.e.m. 19/7/2010 voor dringende medische hulp i.k.v. onderdialyse (hij zou vier dagen geen dialyse gehad hebben) en sterke metabole ontregeling met uremische pericarditis. Hierbij werd volgende metabole problematiek weerhouden: hyperfosfatemie, hyperkaliëmie, hypermagnesiëmie, ernstige secundaire tertiaire hyperparathyroïdie, vitamine D-insufficiëntie en zeer ernstige anemie) met uremische pericarditis. De therapie werd aangepast en dialyse werd tijdelijk opgedreven (4x1week). Tevens optransfusie en opstarten EPO (erythropoëetine) i.k.v. anemie.

Tijdens deze hospitalisatie werd bijkomend ook volgende medische problematiek weerhouden:

- pancytopenie i.k.v. hypersplenisme : geen therapie nodig of mogelijk.
- arteriële hypertensie en overvulling : het streefgewicht werd verlaagd en een antihypertensivum werd gestart (met name Amlor : een calciumantagonist).
- hemorragisch erosieve antritis en ulceratieve bulbitis en positieve hepatitis C-serologie (positief HCV-RNA) PPI's/protonpompinhibitoren werden gestart, tevens eradicatietherapie (o.v.v. Heliclar en Clamoxyl gedurende 1 week); dr. Dyckmans stelde hierbij ook dat eventueel op termijn een gastroscopie kon gepland worden.
- Verlaagd TSH en een verlaagd T4, mogelijk in het kader van acute chronische ziekte: dit zou verder gevolgd worden via de dienst hemodialyse.

De betrokkene diende van 19/7/2010 t.e.m. 20/7/2010 kort heropgenomen te worden omwille van symptomatische hypotensie na dialyse; het streefgewicht werd aangepast met gunstig resultaat.

In de medicamenteuze behandeling zoals op 20/7/2010 weerhouden we : Calciumcarbonaat 2 g 2x/dag (farmaceutische stof calciumcarbonaat : gegeven als fosfaatchelator : om hyperfosfatemie tegen te gaan bij volwassenen met chronische nierinsufficiëntie onder dialyse), Amlor 5 mg/dag (farmaceutische stof amlodipine : een calciumantagonist : bloeddrukverlagend), Pantomed 80 mg/dag gedurende één week met nadien verderzetten van 40 mg/dag (farmaceutische stof pantoprazol : een maagzuursecretieremmer/een PPI of protonpompinhibitor), Heliclar 250 mg 2/dag (farmaceutische stof clarithromycine : een antibioticum; de verwachte duur van inname bij eradicatietherapie voor Helicobacter bedraagt 1 week), Clamoxyl 1 g 2x/dag (farmaceutische stof amoxicilline : een antibioticum; de verwachte duur van inname bij eradicatietherapie voor Helicobacter bedraagt 1 week), actief vitamine D (alfacalcidol of calcitriol, dit werd echter niet gespecificeerd in het betreffende hospitalisatieverslag), inactief vitamine D (colecalfierol) en EPO-therapie (erythropoëetine). Tevens dialysedieet.

We merken op dat de betreffende medische gegevens m.b.t. betrokkenes medicamenteuze behandeling dateren van 8 maanden geleden en dat we nadien van de betrokkene hierover geen aanvullende

medische gegevens meer ontvingen. Gezien het tijdsverloop van 8 maanden sinds ontslag uit het ziekenhuis en aangezien de betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking stelde omtrent de verdere evolutie nadien en/of omtrent eventuele wijzigingen in zijn medicamenteuze behandeling, kunnen we er mijns insziens redelijkerwijze vanuit gaan dat met behandeling (hemodialyse + medicamenteus) intussen een stabilisatie van zijn medische toestand bekomen werd.

Het betreft hier in elk geval een levensnoodzakelijke en chronische behandeling (levenslang tenzij niertransplantatie).

(...)

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze terminale nierinsufficiëntie van onduidelijke origine bij de betrokkene, alsook pancytopenie i.k.v. hypersplenisme, arteriële hypertensie en overvulling, hemorragisch erosieve antritis en ulceratieve bulbitis met positieve hepatitis C-serologie en gestoorde schildklierfunctie (verlaagd TSH en verlaagd T4, mogelijk in het kader van acute chronische ziekte), zoals vastgesteld bij de betrokkene tijdens een hospitalisatie in juli 2010, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Er dient opgemerkt te worden dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies.”

De Raad dient vast te stellen dat in de vorige aanvraag, waarnaar de arts-adviseur verwijst, geen sprake was van “*leucopene sepsis*”. Dat verzoekers aldus kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de opgetreden leucopene sepsis een nieuw medisch element is waarvan in de aanvraag van 7 november 2013 voor het eerst melding wordt gemaakt.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Waar de arts-adviseur in zijn advies van 2 december 2013 stelt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, kan hij niet worden gevolgd aangezien *in casu* een bijkomende medische complicatie is opgetreden bij verzoeker, met name *leucopene sepsis* waardoor de toestand van verzoeker ‘zeer ernstig en levensbedreigend’ is, volgens zijn behandelende arts. Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat er in het standaard medisch getuigschrift geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld, merkt de Raad op dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet geen ‘nieuwe diagnose’ vooropstelt maar wel elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen. Het staat ontegensprekelijk vast dat de bijkomende medische complicatie ‘*leucopene sepsis*’ niet reeds eerder in het kader van een vorige aanvraag is ingeroepen.

Verzoekers tonen de schending aan van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, nu verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven ten aanzien van een eerder ingediende aanvraag van 3 augustus 2010 en dat met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat de tweede en derde bestreden beslissingen betreft, met name de afgifte van een inreisverbod. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 12 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat de twee beslissingen betreft tot afgifte van een inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN